

Първа глава

Нощна птица по дневно време

НЯКОЛКО ГОДИНИ ПО-КЪСНО, на едно корабче в Мексиканския залив, поставиха краката на Джо Кофлин в корито с цимент. Дванайсет въоръжени мъже чакаха да излязат в открито море, за да го изхвърлят през борда, а Джо слушаше пухтенето на двигателя и гледаше как водата се пени около кърмата. И тогава му хрумна, че почти всичко значимо, случило се в живота му – и добро, и лошо, – бе започнало в утрото, когато пътят му се пресече с този на Ема Гулд.

Запознаха се през 1926 г. малко след зазоряване една сутрин, когато Джо и братята Бартоло ограбиха стаята за игра на комар в задната част на една от кръчмите на Албърт Уайт в Южен Бостън. Преди да влязат, Джо и двамата Бартоло нямаха ни най-малка представа, че кръчмата е на Албърт Уайт. Ако знаеха, щяха да си плюят на петите в три различни посоки, за да затруднят максимално преследвачите.

Слязоха по задното стълбище без проблем. Минаха през празния бар без инциденти. Барът и казиното заемаха цялата задна част на склад за мебели край доковете, за който шефът му, Тим Хики, го бе уверил, че е собственост на някакви безобидни гърци, пристигнали наскоро от Мериленд. Но когато влязоха в стаята, завариха игра на покер в разгара си, петима играчи, пие-

щи кехлибарено канадско уиски от тежки кристални чаши, обгърнати от сива завеса от цигарен дим. В центъра на масата се издигаше купчина пари.

Никой от мъжете не приличаше на грък. Нито изглеждаше безобиден. Саката им бяха провесени на облегалките на столовете и оръжията на хълбоците им се виждаха ясно. Когато Джо, Дион и Паоло влязоха с извадени пистолети, никой от мъжете не посегна към оръжието си, но Джо видя, че един-двама се канят да го направят.

Една жена сервираше напитки на масата. Тя остави подноса, взе цигарата си от пепелника и дръпна отегчено пред трите дула, насочени към нея. Сякаш бе очаквала за финал на вечерта да види нещо по-впечатляващо.

Джо и братята Бартоло носеха шапки, нахлупени ниско над очите, и черни кърпи, покриващи долната половина на лицата им. Това беше добре, защото, ако някой от присъстващите ги разпознаеше, им оставаше около половин ден живот.

„Нищо работа“, бе казал Тим Хики. „Удряте призори, когато там ще са останали само един-двама тъпанари да броят печалбите.“

А не петима въоръжени бандити, които играят покер.

Един от играчите попита:

– Знаете ли кой е собственикът на заведението?

Джо не познаваше мъжа, но знаеше кой е онзи до него – Брени Лумис, бивш боксьор и член на бандата на Албърт Уайт, който пък на свой ред бе най-големият конкурент на Тим Хики в контрабандата на алкохол. Напоследък се носеха слухове, че Албърт се запасява с автомати „Томпсън“ за предстояща война. Вече се бе разчуло – избираш страна или надгробна плоча.

Джо заяви:

– Правете каквото ви кажем, и никой няма да пострада.

Мъжът до Лумис отново си отвори устата.

– Попитах те дали знаеш кой организира тази игра, кретен такъв.

Дион Бартоло го фрасна в устата с пистолета си. Удари го достатъчно силно, че да падне от стола и да му потече кръв. Така останалите щяха да се замислят дали не е по-добре да си замълчат, вместо да им разбият устата.

Джо нареди:

– Всички, освен момичето, на колене. Вдигнете ръце зад тила и сплетете пръсти.

Брени Лумис прикова Джо с поглед.

– Като приключи всичко това, ще се обадя на майка ти, момче. Ще ѝ предложа хубав черен костюм, да ти отива на ковчега.

Говореше се, че Лумис, бивш боксьор на клуба „Механикс Хол“ и спаринг партньор на Злия Мо Мълинс, удрял като чувал, пълен с билярдни топки. Убивал хора за Албърт Уайт. Не точно, за да си изкарва хляба, а за да покаже на Албърт, че ако тази длъжност се превърне в позиция на пълен работен ден, то тя ще му се полага по старшинство.

Джо никога не бе изпитвал такъв страх, както когато се взря в мъничките кафяви очички на Лумис, но въпреки това му посочи с пистолет пода, изненадан, че ръката му не потрепна. Брендън Лумис сплете пръсти зад тила си и падна на колене. Останалите го последваха.

Джо се обърна към момичето.

– Елате тук, госпожице. Няма да ви нараним.

Тя угаси фаса си и го погледна така, сякаш се канеше да си запали нова цигара и може би да си долее уиски в чашата. Тръгна към него – момиче на неговата възраст, на около двайсет години, със светли очи и толкова бяла кожа, че Джо почти можеше да види кръвта и тъканите отдолу.

Той я наблюдаваше как се приближава, докато братята Бартоло прибираха оръжията на картоиграчите. Пистолетите падаха с тежко тупване върху близката маса за блекджек, но момичето дори не потрепна. В сивите ѝ очи танцуваха пламъчета.

Тя пристъпи към дулото на пистолета му и попита:

– Какво ще желаят господата към обира си?

Джо ѝ подаде една от двете платнени торби, които носеше.

– Парите от масата, ако обичате.

– Веднага, господине.

Когато момичето тръгна обратно към масата, Джо извади чифт белезници от другата торба и я хвърли на Паоло. Паоло се наведе към първия картоиграч, окова китките му зад гърба и продължи със следващия.

Момичето събра купчината със залози от центъра на масата – Джо забеляза сред банкнотите и часовници и бижута, – а после събра и купчинките пред всеки играч. Паоло приключи с оковаването на мъжете на пода и се зае да им запушва устата с парцали.

Джо огледа стаята – рулетката зад гърба му, масата за крапс, опряна в стената под стълбите. Преброи три маси за блекджек и една за бакара. Покрай задната стена бяха подредени шест ротативки. Ниска маса с десетина телефона служеше за телефонна централа, а на дъска зад нея имаше списък с имената на конете от снощното дванайсето надбягване в Редвил. Върху единствената друга врата, освен онази, през която бяха влезли, с тебешир бе изписано „Т“ за означаване на тоалетна, което бе съвсем логично, тъй като, когато пиеха, хората трябваше и да пикаят.

Само че когато бяха прекосили бара, Джо бе забелязал две други тоалетни – напълно достатъчни за подобно заведение. А пък и тази тоалетна бе заключена с катинар.

Той погледна към легналия със запушена уста на пода Брени Лумис, който обаче го наблюдаваше как прави връзката. Джо от своя страна наблюдаваше как Лумис прави връзката. И се увери, че е бил прав от мига, в който бе зърнал катинара – тоалетната изобщо не беше тоалетна.

Това беше сейфът.

Сейфът на Албърт Уайт.

Съдейки по оборота от казината на Хики през последните два дни – първият студен уикенд на октомври, – Джо подозираше, че зад вратата има едно малко богатство.

Малкото богатство на Албърт Уайт.

Момичето се върна при него с торба, пълна със залозите от покера.

– Десертът ви, господине – подаде му тя чувалчето.

Пронизителният ѝ поглед го смущаваше. Тя не просто се взираше в него, а през него. Джо бе убеден, че вижда лицето му зад кърпата и нахлупената ниско шапка. Някоя сутрин щеше да се размине с нея на път до павилиона за цигари и щеше да я чуе как изкрещява: „Това е той!“. Нямаше да има време дори да затвори очи преди куршумите да се врежат в тялото му.

Той взе торбата и разклати белезниците на един пръст.

– Обърнете се.

– Да, господине, веднага.

Момичето се обърна с гръб към него и кръстоса ръце зад себе си. Кокалчетата ѝ се притискаха в кръста, пръстите ѝ висяха над дупето и Джо се усети, че последното, което му трябва в момента, е да зяпа нечий задник.

Той щракна белезниците около китките ѝ.

– Ще бъда внимателен.

– Не се притеснявайте заради мен – погледна го тя през рамо. – Просто се опитайте да не оставяте белези.

Боже!

– Как се казвате?

– Ема Гулд. А вие?

– Издирвания.

– Кой ви издирва? Всички момичета или само полицаите?

Джо не можеше да говори с нея и да наблюдава стаята едновременно, затова я обърна към себе си и извади от джоба си парцал, за да ѝ запуши устата. Парцалите всъщност бяха мъжки чорапи, които Паоло Бартоло бе откраднал от работното си място в „Улуъртс“.

– Смятате да сложите чорап в устата ми.

– Да.

– Чорап. В устата ми.

– Чисто нов е, уверявам ви.

Тя повдигна вежди със същия като на косата ѝ цвят на потъмнял месинг и меки и лъскави като хермелин.

– Не бих ви излъгал – добави Джо и усети, че казва самата истина.

– Лъжците обикновено казват точно това.

Тя отвори уста като дете, примирило се, че трябва да си изпие лекарството, и на Джо му се прииска да ѝ каже още нещо, но не успя да измисли какво. Зачуди се дали да не ѝ зададе някакъв въпрос, само за да чуе отново гласа ѝ.

Ема присви очи, когато пъхна чорапа в устата ѝ, опита се да го изплюе – обичайната реакция – и завъртя глава, когато видя канапа в ръката му, но Джо бе готов. Прокара връвта през устата и я завърза стегнато на тила ѝ. Момичето го погледна така, сякаш до този момент цялата работа бе преминала напълно достойно – дори прекрасно, – но сега изведнъж той бе оплескал всичко.

– 50 процента коприна – рече Джо.

Тя повдигна вежди.

– Чорапът – обясни Джо. – А сега вървете при приятелите си.

Момичето коленичи до Брендън Лумис, който не сваляше очи от Джо.

Джо погледна към вратата на сейфа и се взря в катинара. Усети, че Лумис проследява погледа му и се обърна към него. Очите на Лумис станаха безизразни в очакване на следващия ход на Джо.

Без да сваля поглед от него, Джо рече:

– Да тръгваме, момчета. Приключихме.

Лумис примигна бавно и Джо реши да приеме това като примирие – или поне вероятност за примирие – и да се разкара от това място.

ИЗЛЯЗОХА И ПОДКАРАХА колата покрай брега. Тъмножълти ивици прорязваха тъмносиньото небе. Чайките се извисяваха и спускаха с грачене. Докери, работници и шофьори на камио-

ни стояха край купчините сандъци и пушеха в мразовитото утро. Групичка мъже замеряше с камъни чайките.

Джо отвори прозореца и остави студения въздух да обгърне лицето и очите му. Миришеше на сол, рибешка кръв и бензин.

Дион Бартоло се обърна към него от предната седалка.

– Защо попита кукличката как се казва?

Джо отвърна:

– Просто поддържах разговора.

– Сложи ѝ белезниците, сякаш ѝ закичваш брошка и я каниш на танц.

Джо подаде за малко глава през отворения прозорец и вдиша дълбоко мръсния въздух. Паоло излезе от пристанището и хвана нагоре към „Бродуей“, а колата се носеше с петдесет километра в час без проблем.

– Виждал съм я и преди – рече Паоло.

Джо прибра глава в колата.

– Къде?

– Не помня. Но съм сигурен, че съм я виждал – той зави рязко по „Бродуей“ и тримата в колата залитнаха. – Вземи ѝ напиши стихотворение.

– Да ѝ напиша шибано стихотворение – каза Джо. – А ти защо не вземеш да намалиш и да не караш все едно сме направили нещо нередно?

Дион се обърна към Джо и постави ръка върху облегалката на седалката си.

– Веднъж брат ми наистина написа стихотворение за едно момиче.

– Без майтап?

Паоло срещна погледа му в огледалото за обратно виждане и кимна сериозно.

– И какво стана?

– Нищо – отвърна Дион. – Тя не можеше да чете.

Насочиха се на юг към Дорчестър и попаднаха в задръстване, предизвикано от кон, който просто бе паднал и умрял на Андрю Скуеър. Отклоняваха автомобилите покрай мъртвото

животно и преобърнатата каруца, превозваща лед. Разбитите на парченца кубчета блещукаха в процепите между паветата като метални стружки, а кочияшът стоеше до трупа на коня и го риташе в ребрата. През целия път Джо мислеше за момичето. Ръцете ѝ бяха сухи и меки, мънички и розови в основата на дланите. Вените по китките ѝ бяха виолетови. На дясното ѝ ухо имаше черна луничка, но не и на лявото.

Братята Бартоло живееха на Дорчестър Авеню над месарница и обущарница. Месарят и обущарят се бяха оженили за две сестри и се мразеха помежду си малко по-малко, отколкото мразеха жените си. Това обаче не им пречеше да държат кръчма в общото си мазе. Вечер там се стичаха хора от всички останали шестнайсет енории на Дорчестър, както и от енориите чак до Северния бряг, за да пият най-добрия алкохол на юг от Монреал и да слушат как негърка на име Дилайла Делут пее за разбити сърца в заведението с неофициално име „Връзката за обувки“ – име, което така вбесяваше месаря, че от яд бе оплешивял. Братята Бартоло бяха във „Връзката за обувки“ почти всяка вечер, в което нямаше нищо лошо, но чак пък да си наемат жилище над заведението беше идиотска постъпка. Само една проверка на честни ченгета или данъчна полиция, колкото и малко вероятно бе подобно нещо да се случи, и като нищо можеха да разбият вратата на Дион и Паоло и да намерят пари, оръжия и бижута, които двамата жабари, работещи съответно в бакалия и универсален магазин, нямаше как да обяснят откъде имат.

Вярно, бижутата обикновено веднага се носеха на Хайми Драго, чиито услуги използваха от петнайсетгодишни, но парите по принцип не стигаха по-далеч от масата за покер в задната част на „Връзката за обувки“ или от дюшеците им.

Джо се облегна на хладилника и проследи с поглед как Паоло прибра там своя дял и дела на брат си, като просто отметна пожълтелия от пот чаршаф и започна да тъпче пачките, които Дион му подаваше, в прорези отстрани на дюшека, все едно пълнеше коледна пуйка.

Двайсет и три годишният Паоло бе най-големият от тримата. Дион, по-малък с две години, обаче изглеждаше по-възрастен, може би защото бе по-умен или пък защото бе по-зъл. Джо, който следващия месец щеше да навърши двайсет, беше най-малкият, но бе признат за мозъка на групичката, откакто тримата бяха обединили сили да ограбват вестникарски будки, когато Джо бе тринайсетгодишен.

Паоло се изправи.

– Сетих се къде съм я виждал – той изтупа праха от коленете си.

Джо се дръпна от хладилника.

– Къде?

– А разправя, че не си пада по нея – отбеляза Дион.

– Къде? – повтори Джо.

Паоло посочи вратата:

– Долу.

– Във „Връзката“?

Паоло кимна.

– Идва с Албърт.

– Кой Албърт?

– Албърт, кралят на Черна гора – рече Дион. – За кой Албърт мислиш, че говори?

За съжаление в Бостън имаше един-единствен Албърт, известен само с малкото си име. Албърт Уайт, този, когото току-що бяха ограбили.

Албърт бе герой от Филипино-американската война и бивш полицай, уволнен, също като брата на Джо, след стачката през 1919 г. Понастоящем той бе собственик на „Автосервиз Уайт“ (преди „Автосервиз и гуми Халоран“), „Централно кафене Уайт“ (преди „Бърза закуска Халоран“) и „Товарни превози и международни доставки Уайт“ (преди „Превози Халоран“). Шушукаше се, че лично бил очистил Битси Халоран. Битси бе прострелян единайсет пъти в дървена телефонна кабина в дрогерия „Рексал“ на Егълстън Скуеър. Изстрелите били толкова много и произведени толкова отблизо, че кабината се подпалила. Говореше се, че Албърт прибрал обгорените останки от ка-

бината, поправил я, сложил я в кабинета в дома си в Ашмонт Хил и провеждал от нея всичките си телефонни разговори.

– Значи е любовница на Албърт.

На Джо му стана неприятно, че тя е просто поредната държанка на гангстер. Вече си бе представил как летят из страната с откраднатата кола, без да ги е грижа за миналото или бъдещето, и гонят червения залез чак до Мексико.

– Виждал съм ги заедно три пъти – каза Паоло.

– О, вече станаха три пъти.

Паоло преброи на пръсти, за да се увери.

– Да.

– И защо тогава момичето работи като сервитьорка на сбирки за покер, организирани от Албърт?

– Че какво друго да прави? – попита Дион. – Да се пенсионира ли?

– Не, но...

– Албърт е женен – продължи Дион. – Кой може да каже по колко време кара с купонджийки като нея?

– На купонджийка ли ти заприлича?

Дион бавно отвъртя капачката на бутилка канадски джин, без да сваля очи от Джо.

– Заприлича ми единствено на момичето, което събра парите ни в торба. Дори не помня какъв цвят беше косата ѝ. Не помня...

– Тъмноруса. Почти светлокафява, но не съвсем.

– Тя е момичето на Албърт.

Дион наля джин в три чаши.

– Така е – отвърна Джо.

– Не ти ли стига, че току-що обрахме заведението на човека? Хич да не ти и минава през ум да откраднеш още нещо от него. Разбрахме ли се?

Джо не отвърна.

– Разбрахме ли се? – повтори Дион.

– Да – Джо посегна към чашата си. – Разбрахме се.